

Beeld: Zahra Reijjs

KOP OF MUNT

Vandaag vindt mijn huwelijk plaats. Ik word officieel partner van mijn grote liefde Ümit. Een droom die uitkomt, zouden de meesten zeggen. Voor mij betekent het ook afscheid. Afscheid van de belangrijkste mensen in mijn leven: mijn ouders. Met mijn gigantische witte jurk zit ik opgedoft op een prachtige troon. Vreugde is wat ik hoor te voelen. Ik zou zeker van mijn zaak moeten zijn, maar dat ben ik niet. Zonder hen is deze dag niet compleet. Sombor kijk ik de drukke zaal in. In mijn ooghoek zie ik dat Ümit me bezorgd aankijkt. Ik tover een gelukkige lach op mijn gezicht. Zou hij het geloven?

Ik zit in de kleedkamer, wachtend op de styliste en visagiste. Er komt een sms'je binnen van een onbekend nummer. Ik open het bericht en er staat: 'Ik zal wraak nemen. Als oudste zoon en jouw broer ben ik mijn ouders dit verplicht. Je hebt onze eer geschaad. Je hebt ons teleurgesteld.' Het tempo van mijn hartslag versnelt. Wraak? Zou Nikola daartoe in staat zijn? Mijn grote broer die het zijn hele leven voor mij heeft opgenomen. Wat zou hij hiermee bedoelen? De styliste komt binnen gevallen. 'Uit de kleren! Kom op lieverd we hebben nog een hele avond.' Het kant kleurt zo rood als bloed. De tweede jurk van de avond waar ik in schitter. Trots kijk ik Ümit aan. Hij kijkt met een brede glimlach de zaal in.

'Piep, pieppiep, piep', luidt mijn wekker. Geïrriteerd kijk ik om mij heen en zie dat Ümit zijn koffer sluit. 'Ik ben helemaal klaar. Kom op, Ivana, ga je klaarmaken voor vertrek', zegt hij opgewonden. Als een hefboom, spring ik op. Op weg naar de douche voelt de vloer koud aan. Ik open de deur en trek hem

achter mij dicht. Langzaam kleeft ik mij uit en ga onder de douchekop staan. Twee weken lang weg van huis, twee weken lang ontspannen, twee weken lang genieten van mijn partner, ik heb er zin in. De warme stralen glijden langs mijn bleke huid. Mijn lichaamstemperatuur neemt geleidelijk toe. In gedachten zink ik weg.

Ik plof neer in mijn vliegtuigstoel en haal mijn telefoon uit mijn jaszak. Er verschijnt een melding, een gemiste oproep van Nikola. Mijn hartslag versnelt weer en ik probeer mezelf te kalmeren. Ik haal diep adem en ga rechtop zitten. Ümit plaatst onze handbagage in het bagagevak boven het gangpad. Snel keer ik mijn gezicht naar het raam en staar naar buiten.

Dromend bekijk ik de horizon en voel ik de hete zon op mijn huid, het zand kruipt tussen mijn tenen en het koude water klotst tegen mijn enkels. Malediven, mijn droombestemming. Door het raam van de taxi staar ik naar buiten. Regendruppels tikken steeds sneller op het glas. Na twee weken zon is de tijd aangebroken om het dagelijkse leven weer onder ogen te zien. Eindelijk aangekomen op onze eindbestemming zie ik ons huis. Een nieuwe thuisbasis. Ik denk terug aan mijn kamer in mijn ouderlijk huis. Zou mijn oude kamer er nog hetzelfde uitzien? Of zou Nikola er al een inloopkast van gemaakt hebben? Of een martelkamer? De inhoud van het sms'je flitst voorbij in mijn gedachte. 'Wraak is wat ik zal nemen'. Ik hoor Ümit's stem door mijn gedachte heen steeds helderder worden. 'Ivana? Ivana, kom binnen lieverd het regent pijpenstelen! Zo word je nat.'